

Arrest

nr. 136 593 van 19 januari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 september 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 augustus 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker trad op 14 mei 2013 in het huwelijk met I.B., een vrouw met de Belgische nationaliteit.

1.2. Op 6 maart 2014 diende verzoeker een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.3. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 20 augustus 2014 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 29 augustus 2014 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06.03.2014 werd ingediend door:

Naam: [B.]

Voornaam: [K.]

Nationaliteit: Marokkaanse

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene is veroordeeld voor volgende feiten:

Betrokkene werd op 07.10.2011 bij verstek veroordeeld door de Politie rechtbank te Hasselt tot een geldboete van 200 euro ($\times 5,5 = 1100$ euro) (vervangende gevangenisstraf 30 dagen) met uitstel voor 3 jaar voor 50 euro en het verlies van recht tot sturen voor 1 maand van alle categorieën wegens geen verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen, de schuldige zijnde de houder of de bestuurder.

Betrokkene werd op 18.04.2012 bij verstek veroordeeld door de Politie rechtbank te Hasselt tot een geldboete van 150 euro ($\times 6 = 900$ euro) (vervangende gevangenisstraf 30 dagen) en het verlies van recht tot sturen voor 2 maanden van alle categorieën wegens geen verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen, de schuldige zijnde de houder of de bestuurder; geen inschrijving van het voertuig; geen technische controle.

Betrokkene werd op 09.05.2012 bij verstek veroordeeld door de Politie rechtbank te Antwerpen tot een geldboete van 200 euro ($\times 6 = 1200$ euro) (vervangend rijverbod 30 dagen) met uitstel voor 3 jaar voor 100 euro of 15 dagen vervangend rijverbod en het verlies van recht tot sturen voor 1 maand voor alle categorieën wegens intoxicatie aan het stuur.

Betrokkene werd op 16.05.2012 veroordeeld door de Politie rechtbank te Antwerpen tot een geldboete van 30 euro ($\times 5,5 = 165$ euro) (vervangend rijverbod 8 dagen) en verlies van recht tot sturen voor 15 dagen van alle categorieën wegens een verkeersovertreding en tot een geldboete van 50 euro ($\times 5,5 = 275$ euro) (vervangende gevangenisstraf van 15 dagen) wegens geen technische controle; geen inschrijving van het voertuig.

Betrokkene werd op 26.10.2012 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Hasselt tot een gevangenisstraf van 30 maanden en een bijzondere verbeurdverklaring wegens psychotropische stoffen, bezit zonder vergunning, gebruik van stoffen, veroorzaakt hebbende de dood; opzettelijke slagen en verwondingen met de dood als ongewild, gevolg tegen de echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond; schuldig verzuim.

In het vonnis dd. 26.10.2012 kwam de Correctionele Rechtbank te Hasselt (18e kamer) tot de conclusie dat gezien de feiten, slechts één straf kan worden opgelegd, namelijk de zwaarste. Hierbij werd rekening gehouden met 'de aard en ernst van de feiten; het agressief gedrag van beklaagde op het ogenblik van de feiten; de belangrijke rol van beklaagde bij deze feiten; de zeer ernstige gevolgen van deze feiten; het gegeven op dergelijke agressieve wijze te reageren terwijl het slachtoffer zich in een zwakke positie bevindt ten gevolge van het speedgebruik; het gegeven dat beklaagde de hulpdiensten niet verwittigde; de persoon van beklaagde zoals deze blijkt uit het vooronderzoek en uit het onderzoek ter zitting; het strafrechtelijk verleden van beklaagde'.

Betrokkene werd op 15.05.2013 veroordeeld door de politierechtbank te Hasselt tot een geldboete van 100 euro (x 6 = 600 euro) (vervangende rijverbod 15 dagen) wegens een inbreuk op de verva[ll]en-verklaring van het recht op sturen.

Betrokkene werd op 19.06.2013 veroordeeld door de politierechtbank te Hasselt, afdeling Sint-Truiden, tot een geldboete van 100 euro (x 6 = 600 euro) (vervangend rijverbod 15 dagen) wegens inbreuk op de vervallenverklaring van het recht op sturen.

Tevens dient opgemerkt te worden dat uit het verslag van de politie van Bilzen dd. 26.04.2013 volgende feiten blijken:

'Bij deze wensen wij u op de hoogte te brengen van nieuwe gerechtelijke antecedenten betreffende de vreemdeling [B.K.] [...].

Op 25.04.2013 werd betrokkene op last van Parket Tongeren gearresteerd voor een autodiefstal te Bilzen. Lastens betrokkene werd een PV opgesteld onder nummer TG17.L3.002545/2013 dd. 25.04.2013. In de loop van de jaren zijn er meerdere tussenkomsten geweest met betrokkene. Betrokkene gaat frequent naar Maastricht om zich te bevoorraden van drugs.

Hij woont in erbarmelijke toe[s]tanden samen met zijn vriendin [B.I.] en hun kind [B.A.] [...], comité bijzondere Jeugdzorg werd op de hoogte gebracht van deze problematische opvoedingssituatie.

Bij nazicht blijkt dat lastens betrokkene volgende processen verbaal werden opgesteld:

In 2012: sluikstorten, verdachte handelingen

In 2011: 6 feiten van diefstallen, weerspannigheid en schijnhuwelijk

In 2010: verdachte handelingen.

In 2009: bedreigingen, omkoping, vervalsing, doodslag, drugs en schijnhuwelijk.'

Gegeven het bovenstaande, zijnde de aard, de ernst, de recentheid in tijd van de feiten en het recidivisme van betrokkene, kan niet ernstig betwist worden dat betrokkene door toedoen van zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor zowel de openbare orde als de openbare veiligheid, en voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Eerdere aanvragen gezinshereniging van betrokkene werden eveneens geweigerd omwille van redenen van openbare orde.

Gezien de duidelijke bepalingen van artikel 43 van de wet van 15.12.1980, wordt het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De voorwaarden voorzien in artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 werden niet nagekeken. Deze beslissing belet Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfs-aanvraag deze voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40ter, 43 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"[...] De verzoekende partij wenst tegen de bestreden beslissing beroep aan te tekenen, nu hij niet akkoord kan gaan met de gegeven motivering.

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Dat verwerende partij uitsluitend opsomming geeft van de verschillende veroordelingen die hij heeft opgelopen. Met uitzondering van één feit, betreffen dit allemaal zeer lichte veroordelingen tot een geldboete uitgesproken door de politierechtbank wegens verkeersovertreden. De enige veroordeling van de correctionele rechtbank dateert van 26.10.2012 en betreft feiten van 2009, ondertussen meer dan 5 jaar geleden.

Deze ene veroordeling geeft echter een totaal vertekend beeld van verzoeker. De feiten zijn niet meer actueel. Verzoeker heeft ook inderdaad in het verleden een probleem gehad met drugsgebruik, hetgeen ook samenhangt met de moeilijke thuissituatie. Sinds 2009 is verzoeker echter clean. Het is zo dat verzoeker voordien samenwoonde met zijn toenmalige vrouw. Deze vrouw was zeer depressief en deed aan zelfverminking ten gevolge van deze depressie. Telkens smeekte zij haar man, verzoeker, daarna om hierover te zwijgen en niet naar de dokter te gaan of de hulpdiensten te bellen. Verzoeker deed dit dan ook niet. Uiteindelijk is de vrouw van verzoeker gestorven aan deze zelf toegebrachte verwondingen. Daarom ook dat verzoeker beschuldigd werd van het verzuimen van hulp te verlenen aan iemand in groot gevaar. Verzoeker heeft zijn straf ondergaan en kwam vrij onder de voorwaarden van het volgen van drugsbegeleiding en het zoeken van tewerkstelling.

Hij heeft zich zeer duidelijk herpakt. Hij heeft na 2009 duidelijk een nieuw leven opgebouwd. Hij heeft zijn huidige echtgenote leren kennen, en zij deden een eerste huwelijksaanvraag in 2010. Nadat deze werd geweigerd hebben zij een samenlevingscontract afgesloten op 11 april 2012. Een tweede huwelijksaanvraag werd opnieuw geweigerd en hiertegen werd beroep aangetekend waardoor verzoeker in het huwelijk kon treden op 14.05.2013. Zij hebben ondertussen 2 minderjarige kinderen: [B.A.] [...] en [B.I.] [...].

Dat de Dienst Vreemdelingen bezwaarlijk kan verwijzen naar processen-verbaal en betichtingen die totaal niet zijn bewezen, en waarvoor verzoeker niet werd veroordeeld en ook nooit zal worden veroordeeld. Verzoeker heeft nooit een diefstal gepleegd, gaat zich niet bevoorraden van drugs in Nederland. Verzoeker gebruikt sedert 2009 geen drugs meer. Dat verzoeker zich niet op een nuttige wijze kan verweren tegen deze betichtingen nu hij niet in kennis is van de inhoud van deze processen-verbaal en dit ook niet in de bestreden beslissing wordt vermeld. Zo wordt hij beticht van 'verdachte handelingen'. Wat wordt hiermee bedoeld? Over welke 6 feiten van diefstal heeft men het?... Dat verwerende partij ten onrechte stelt dat verzoeker in erbarmelijke omstandigheden zou wonen en dat het comité bijzondere jeugdzorg op de hoogte werd gebracht van een beweerd problematische opvoedingssituatie. Het laatste gesprek met jeugdzorg vond plaats op 13 maart 2014 en zij werden vrijgesteld van alle lasterlijke aantijgingen van de politie Bilzen en het dossier werd afgesloten (stuk 6).

Verzoeker woonde destijds met zijn gezin in een kleine studio en zij hebben direct na de geboorte van de oudste zoon contact opgenomen met CAW die hen heeft doorverwezen naar SVK van wie het gezin momenteel een appartement huren. Verder wordt er verwezen naar een schijnhuwelijk, terwijl de ambtenaar van de burgerlijke stand verplicht werd om het huwelijk af te sluiten, nu er geen sprake is van een schijnhuwelijk, na een procedure voor de rechtbank van eerste aanleg.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken het dossier van verzoeker weinig ernstig heeft genomen, blijkt verder ook uit het feit dat zij er zelfs niet in slaagt om de correcte naam van de echtgenote van verzoeker weer te geven in de beslissing. De echtgenote noemt niet Ingrid, maar wel Inge. Bovendien gaat de Dienst Vreemdelingenzaken er ten onrechte van uit dat zij slechts een 'vriendin' zou zijn, terwijl zij gehuwd zijn op 14.05.2013 te Riemst. Voordien was er tussen beide een samenlevingscontract. Zelfs hiervan wordt geen enkele melding gemaakt. Ook heeft de Dienst Vreemdelingenzaken helemaal geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker en zijn echtgenote een tweede Belgisch kind hebben, Iman. Verwerende partij heeft zich dan ook hoofdzakelijk gesteund op feiten die niet juist zijn en schendt ook de zorgvuldigheidsplicht.

Niettegenstaande de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte is van de situatie van verzoeker, wordt op geen enkele wijze een motivatie gegeven in de bestreden beslissing waarom met deze persoonlijke en familiale omstandigheden geen rekening wordt gehouden, en waarom deze concrete omstandigheden niet zouden opwegen tegen een beweerde schending van de openbare orde.

Het gegeven dat verzoeker een veroordeling heeft opgelopen, kan op zich genomen, geen afdoende motivatie inhouden. Een eenvoudige verwijzing naar het strafregister is immers geen afdoende motivering. De beslissing had moeten uitleggen waarom de ernst van de gepleegde feiten, de bestreden beslissing kon onderbouwen, dat hij nog steeds een gevaar betekende en dat hij hierdoor het recht om samen te zijn met zijn gezin verkorven had. Gelet op het belang voor verzoeker van de bestreden beslissing was een meer uitgebreide motivering vereist.

De bestreden beslissing steunt derhalve niet op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven.

[...] Dat het kennelijk onredelijk is om verzoeker naast de weigering van verblijf ook een bevel te geven om het grondgebied te verlaten, zeker nu verzoeker op het moment van het nemen van de bestreden beslissing aan alle voorwaarden voldeed conform het artikel 40ter van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 en het bevel om het grondgebied te verlaten niet afdoende werd gemotiveerd. Dat zij hierdoor de motiveringsplicht schromelijk miskent.

De bestreden beslissing verwijst in de aanhef naar artikel 52, §4, lid 5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze bepaling luidt als volgt:

“ § 4. [...]

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.” [...]

Uit bovenvermelde bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord "desgevallend" wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven (cf. RvS 19 juli 2012, nrs. 220.339 en 220.340; RvS 24 oktober 2012, nr. 221.165).

Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kwam het de verwerende partij in casu toe te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt wordt aan verzoeker, quod non. "Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich

nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur.” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De enige reden die de Dienst Vreemdelingenzaken geeft voor het bevel om het grondgebied te verlaten is de volgende: “Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981”. Dit kan bezwaarlijk worden beschouwd als een afdoende motivering in feite of in rechte. Verzoeker is uiteraard gerechtigd om op basis van andere en bijkomende bewijsstukken of nieuwe elementen een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen in functie van zijn zoon [A.K.], zodat niet valt in te zien waarom verzoeker noodzakelijkerwijs in aanmerking dient te komen voor verblijf op een andere rechtsgrond. Dat verzoeker in aanmerking dient te komen voor verblijf op een andere rechtsgrond, is een voorwaarde die niet wordt bepaald in artikel 52 Vreemdelingenbesluit. De Dienst Vreemdelingenzaken voegt bijgevolg een voorwaarde toe aan de wet. Bovendien komt verzoeker wel degelijk in aanmerking op verblijf op een andere rechtsgrond met name in functie van zijn dochter [I.B.] [...].

Ten overvloede, voor zover dient te worden aangenomen dat het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op de toepassing van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dient er aan herinnerd te worden dat artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet alleen voorziet in gevallen waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Het kwam de verwerende partij toe om duidelijk te preciseren in de bestreden beslissing welke bepaling van artikel 7 Vreemdelingenwet wordt toegepast zoals artikel 8 van de Vreemdelingenwet het vereist, quod non.

De verwerende partij diende uitdrukkelijk te motiveren waarom zij het nodig vond om een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten, aangezien dit bevel geen automatisch gevolg is van de weigering van het verblijf.

Een schending van de formele motiveringsplicht dient vastgesteld te worden.

[...] Dat verder een schending dient te worden vastgesteld van artikel 40ter en 43 van de Vreemdelingenwet en artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit.

Artikel 40ter Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.*

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:*

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een*

ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden [...].”

Artikel 43 Vreemdelingenwet bepaalt: “De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken :

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

3° het verval van het document dat de binnenkomst en het verblijf op het Belgisch grondgebied heeft toegelaten, kan op zichzelf de verwijdering van het grondgebied niet wettigen;

[4° ...]

Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid kan de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van de verklaring van inschrijving dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, zonodig de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van de gerechtelijke antecedenten betreffende betrokkene en zonodig om een uittreksel uit het strafregister verzoeken.

[...]

Indien de minister of zijn gemachtigde overweegt om, om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid een einde te stellen aan het verblijf van een burger van de Unie of van een familielid, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezinssituatie en economische situatie, zijn maatschappelijke en culturele integratie en de intensiteit van zijn banden met zijn land van herkomst.”

Geheel ten onrechte wordt gesteld dat verzoeker in erbarmelijke toestanden zou wonen met zijn vrouw. Zo zou er o.a. sprake zijn van een schijnhuwelijk. Het is inderdaad zo dat verzoeker lange tijd verdacht werd van een schijnhuwelijk te willen aangaan, doch ondertussen is het huwelijk van verzoeker voltrokken. Het koppel heeft samen twee kinderen en woonde gedurende een tijd wettelijk samen alvorens te huwen. Er is ook geen enkele aanwijzing dat er een problematische opvoedingssituatie zou zijn met betrekking tot de kinderen. Een simpele vermelding zonder verder bewijs zoals in de bestreden beslissing volstaat uiteraard niet.

Dat verzoeker aan alle vereiste voorwaarden voldoet van artikel 40ter Vreemdelingenwet van 15/12/1980. In casu kan bezwaarlijk worden betwist dat verzoeker een familielid van een burger van de Unie uitmaakt.

Overeenkomstig art. 43 Vreemdelingenwet kan het verblijf aan een burger van de Unie en zijn familieleden slechts limitatief worden geweigerd om redenen van ‘openbare orde’, van ‘nationale veiligheid’ of van ‘volksgezondheid’, en zulks bovendien enkel binnen de voorts in dit artikel beschreven perken.

Deze bepaling dient restrictief te worden geïnterpreteerd. Verwerende partij dient rekening te houden met het evenredigheidsbeginsel en dient de persoonlijke en familiale situatie van verzoeker te betrekken in haar oordeel.

De simpele vaststelling door de Dienst Vreemdelingenzaken dat het verzekeren van de openbare veiligheid eventueel in de weg zou kunnen staan aan de verplichting tot de eerbiediging van het familiaal leven, betekent uiteraard niet dat er ook effectief rekening werd gehouden met de familiale omstandigheden. Integendeel, blijkbaar vindt de Dienst Vreemdelingenzaken de vrijwaring van de openbare orde belangrijker dan het recht op eerbiediging van het gezinsleven, waardoor zij automatisch geen rekening houdt met het gezinsleven – terwijl zij dit daadwerkelijk diende te onderzoeken. De eerbiediging van het gezinsleven is niet ondergeschikt aan het verzekeren van de openbare orde, deze twee belangen dienen tegen elkaar effectief te worden afgewogen, hetgeen niet is gebeurd.

Schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet doordat onvoldoende rekening werd gehouden met de persoonlijke en familiale situatie van verzoeker alsook de ernst van de gepleegde feiten. Er is geen sprake van een actuele en ernstige dreiging, die een fundamenteel belang van de maatschappij aantast. Een weigering op grond van een schending van de openbare orde kan niet worden weerhouden en is kennelijk onredelijk.

De toets naar een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging in hoofde van verzoeker werd op een onredelijke wijze genomen.

Net omdat verzoeker op heden hoegenaamd geen actueel, werkelijk en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving vormt, vermocht verwerende partij niet bepalen dat de aanvraag tot een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie in hoofde van verzoeker geweigerd wordt.

Deze motivatie van de bestreden beslissing van verweerder faalt bijgevolg naar recht en dient te worden vernietigd.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 07.12.2010 stelde de Raad (RvV 7 december 2010, nr. 52.575 in de zaak 57.809 - stuk 8 - zie evenwel ook in zelfde zin: RvSt. nr. 142.426 dd. 22 maart 2005, T Vreemd. 2006, 2, p. 156-158 en RvV nr. 5004, 14 december 2007, Rev.dr.étr. 2007, afl. 146, 476):

“Ingevolge art. 43 van de Vreemdelingenwet geeft het loutere feit van een strafrechtelijke veroordeling inderdaad niet automatisch aanleiding tot een weigering van de machtiging tot verblijf. De gemachtigde (DVZ) dient integendeel bij het nemen van een zodanige beslissing, elk geval afzonderlijk te onderzoeken op grond van het “persoonlijk gedrag” van de betrokken vreemdeling en de beslissing dient evenredig te zijn, terwijl er een actuele, werkelijke en voldoende ernstige dreiging aanwezig moet zijn.

(...)

Van belang is derhalve of de vreemdeling op het moment van de bestreden beslissing met name op 3 augustus 2010 nog steeds een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging voor de openbare orde opleverde in de zin van art. 43 Vreemdelingenwet.

Stelt de Raad vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris nagelaten heeft te motiveren of uit de omstandigheden die tot deze veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijkt dat een actuele bedreiging voor de openbare orde vormt. Blijkens het administratief dossier werd dit ook niet nagegaan. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt met andere woorden of het gedrag van verzoekende partij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. ”

Geheel ten onrechte wordt verzoeker het verblijf geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Het is inderdaad zo dat verzoeker op 26 oktober 2012 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Hasselt. Dit geeft echter een vertekend beeld van verzoeker.

De feiten die zich hebben voorgedaan geven een ander beeld.

Het is zo dat verzoeker voordien samenwoonde met zijn toenmalige vrouw. Deze vrouw was zeer depressief en deed aan zelfverminking ten gevolge van deze depressie. Telkens smeekte zij haar man, verzoeker, daarna om hierover te zwijgen en niet naar de dokter te gaan of de hulpdiensten te bellen. Verzoeker deed dit dan ook niet.

Uiteindelijk is de vrouw van verzoeker gestorven aan deze zelf toegebrachte verwondingen. Daarom ook dat verzoeker beschuldigd werd van het verzuimen van hulp te verlenen aan iemand in groot gevaar.

Verzoeker heeft ook inderdaad in het verleden een probleem gehad met drugsgebruik, hetgeen ook samenhangt met de moeilijke thuissituatie. Op het ogenblik is verzoeker echter clean.

Verzoeker is veroordeeld tot 30 maanden gevangenisstraf. Hij is op 19 december 2012 opgesloten in de gevangenis van Hasselt en is op 25 januari 2013 voorlopig in vrijheid gesteld.

Verzoeker heeft een deel van zijn straf uitgezeten en is in vrijheid gesteld onder bepaalde voorwaarden. Hij dient een drugbegeleiding te volgen en tewerkstelling te zoeken. Dit laatste is op het ogenblik

uiteraard zeer moeilijk gelet op het bevel om het grondgebied te verlaten. Geen enkele werkgever zal verzoeker aannemen als de kans bestaat dat hij binnenkort dient terug te keren naar Marokko.

Verzoeker volgt echter wel de drugbegeleiding en is clean. Hij heeft zich zeer duidelijk herpakt. De huidige situatie is totaal verschillend als deze van 5 jaar geleden in 2009. Hij heeft in de tussentijd een nieuw leven opgebouwd. Hij is gehuwd en heeft twee minderjarige kinderen. Hij is ook niet meer correctioneel veroordeeld. De enige veroordeling die hij heeft opgelopen zijn boetes wegens verkeersovertredingen. Hierop kan verwerende partij zich bezwaarlijk beroepen voor een schending van de openbare orde in de zin van artikel 43 Vreemdelingenwet.

De nieuwe gerechtelijke antecedenten waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing kan men niet aanvaarden om er de bestreden beslissing op te stelen. Verzoeker zou zijn gearresteerd voor een autodiefstal te Bilzen. Verzoeker is echter tot op heden niet veroordeeld voor deze diefstal en is aldus nog steeds onschuldig. Een tijdelijke arrestatie duidt geenszins op enige schuld van de feiten. Men blijft onschuldig tot het tegendeel is bewezen.

Ook de simpele vermelding dat verzoeker steeds maar weer naar Nederland zou gaan om zich te bevoorraden van drugs wordt door geen enkele feiten gesteund. De bestreden beslissing vermeldt enkel dit vermoeden, doch biedt geen enkel bewijs.

De bestreden beslissing brengt geen enkel bewijs naar voor waaruit zou blijken dat verzoeker op dit moment nog een gevaar zou zijn voor de veiligheid of de openbare orde. Sinds zijn vrijlating heeft hij getracht een gezin te stichten, werk te zoeken en volgt hij drugbegeleiding. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken onvoldoende rekening heeft gehouden met de familiale en persoonlijke situatie van verzoeker en slechts en uitsluitend verwijst naar zijn strafregister alsook strafonderzoeken waaruit de schuld van verzoeker geenszins blijkt.

Simpele vermeldingen van vermoedens en sfeermakerij zonder verdere motivering of bewijzen zijn onvoldoende om te beslissen dat verzoeker een gevaar zou zijn voor de veiligheid of de openbare orde. Dat de opgelopen veroordelingen niet voldoende ernstig zijn in de zin van artikel 43 Vreemdelingenwet. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken rekening heeft gehouden met de ernst van de veroordeling blijkt niet uit de bestreden beslissing. Zij hebben hun beslissing genomen na een eenvoudige lezing van zijn strafregister, zonder zelfs de feiten of concrete omstandigheden te hebben nagegaan. Ook met de familiale situatie werd geen enkele rekening gehouden.

De lidstaat houdt bij zijn besluitvorming mede rekening met de ernst van de inbreuk of het soort van inbreuk dat op de openbare orde of de openbare veiligheid is gepleegd, respectievelijk met het gevaar dat van de persoon in kwestie uitgaat.

Dat het Hof van Justitie bepaald heeft dat het begrip openbare orde strikt moet worden geïnterpreteerd. Het dient te gaan om een actuele en ernstige dreiging, die een fundamenteel belang van de maatschappij aantast. Dezelfde beginselen zijn van toepassing is onderhavig geval zoniet zou afbreuk worden gedaan aan de beginselen van het vrije verkeer. De maatregelen van openbare orde of van staatsveiligheid mogen enkel gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. De maatregel van verwijdering mag niet steunen op redenen van algemene preventie (C.J.C.E., 26/02/1975, zaak 67/74, Bonsignore, Rec. 1977, p. 297) en een misdrijf of een strafrechtelijke veroordeling mag slechts in aanmerking komen indien er een onmiddellijk gevaar bestaat (C.J.C.E., 27/10/1977, zaak 30/77, Boucher, Rec. 1977, p. 1899) en indien er redenen zijn om te vrezen dat de betrokkene, in acht genomen de vorige feiten, nieuwe misdrijven zal plegen (C.J.C.E., 04/12/1974, zaak 41/74, Van Duyn, Rec. 1974, p. 1337).

Voormelde bepalingen en beginselen worden manifest miskend in die mate dat de Dienst Vreemdelingenzaken volledig voorbij gaat aan de vereiste dat er een actuele en ernstige dreiging moet zijn die een fundamentele belang van de maatschappij aantast, en een eerdere veroordeling van jaren geleden, beschouwt als een noodzakelijke aantasting van de openbare orde. Geval per geval moet worden nagegaan of de vreemdeling enerzijds strafbare handelingen heeft gesteld en anderzijds of deze handelingen nog steeds een gevaar inhouden voor nieuwe ernstige feiten. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft helemaal geen rekening gehouden met de feiten in concreto, maar heeft zich enkel en alleen gebaseerd op het feit dat verzoeker een veroordeling heeft opgelopen, en op geen enkele manier met het werkelijke en actuele gevaar dat verzoeker vandaag de dag nog betekent voor de openbare veiligheid of openbare orde: nihil.

Een misdrijf plegen op zich is nooit een geldige reden om de vestiging te weigeren en het bevel te geven het grondgebied te verlaten: "...het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling vormt op zichzelf geen motivering van deze maatregelen".

Een strafrechtelijke veroordeling is op zich niet voldoende. Het begrip openbare orde moet strikt worden geïnterpreteerd. Het dient te gaan om een actuele en ernstige dreiging, die een fundamenteel belang van de maatschappij aantast.

Uit vaste rechtspraak van het Hof aangaande de in het Verdrag voorziene uitzondering om redenen van openbare orde op het gebied van vrij verkeer van werknemers of zelfstandigen in te roepen, volgt bovendien dat die uitzondering een afwijking van die fundamentele vrijheid vormt, die strikt moet worden opgevat en waarvan de draagwijdte niet eenzijdig door de lidstaten kan worden bepaald.

Dat rekening houdende met de situatie van verzoeker, het kennelijk onredelijk is om te stellen dat verzoeker de openbare orde in de zin van artikel 43 Vreemdelingenwet zou hebben geschaad.

Maatregelen die zijn gerechtvaardigd om redenen van openbare orde of openbare veiligheid, kunnen dan ook uitsluitend worden genomen wanneer, na een beoordeling per geval door de bevoegde nationale autoriteiten, blijkt dat het persoonlijke gedrag van de betrokkene een actuele, reële en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Bij die beoordeling moeten die autoriteiten bovendien zowel het evenredigheidsbeginsel als de grondrechten van de betrokkene eerbiedigen, in het bijzonder, het recht op eerbiediging van het privéleven en van het familie- en gezinsleven en het recht op vrij verkeer.

Dergelijke maatregelen kunnen dus niet automatisch worden gelast na een strafrechtelijke veroordeling of ter algemene preventie teneinde andere vreemdelingen af te schrikken van het plegen van strafrechtelijke feiten. Dat ook en zelfs het bestaan van een veelvoud van vroegere strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf niet voldoende is om een verwijdering of weigering van verblijf te rechtvaardigen.

Zoals hoger reeds uiteengezet werd deze 'actualiteitstoets' niet gemaakt door verweerder. Verweerder schendt hiermee naast art. 40ter en 43 Vreemdelingenwet ook het redelijkheidsbeginsel, volgens hetwelk een oordeel als onwettig dient te worden bestempeld wanneer dit tegen alle redelijkheid ingaat en aldus "kennelijk onredelijk" is (quod in casu), minstens manifest onzorgvuldig is.

Tevens impliceert een dergelijk handelen door verweerder een manifeste schending van de materiële motiveringsplicht, alwaar verweerder immers niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en aldus kennelijk onredelijk tot zijn weigeringsbesluit kwam.

Verweerder dient hierbij evenwel de door de wetgever voorziene procedures en limitatief bepaalde weigeringsgronden te respecteren. Dit houdt onder meer in dat indien verweerder de aanvraag van verzoeker wenst af te wijzen omdat hij naar haar oordeel een gevaar uitmaakt voor de openbare orde hij rekening dient te houden met de verplichtingen die opgenomen zijn in artikel 43 van de Vreemdelingenwet en hij dient na te gaan of het gedrag van verzoeker heden nog een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Verweerder heeft dan ook niet de controle die door artikel 43 van de Vreemdelingenwet wordt opgelegd doorgevoerd.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat, in weerwil van wat artikel 43, eerste lid, 2° oplegt, een onderzoek werd gevoerd naar het actueel karakter van de vermeende bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving, hetgeen des te meer klemmt nu het een veroordeling betreft voor feiten die dateren van 2009. Artikel 43 Vreemdelingenwet bepaalt dat strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden vormen voor om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen.

Gelet op het voorgaande is de bestreden beslissing niet wettig verantwoord.

[...] De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk. Verzoeker heeft een gezin dat bestaat uit zijn echtgenote en twee minderjarige kinderen die allen de Belgische nationaliteit bezitten. Het is totaal onmogelijk om het familiale leven verder te zetten in het land van herkomst. Door de bestreden

beslissing wordt er ook geen enkele wijze rekening gehouden met de persoonlijke of familiale situatie waarin verzoeker verkeert. Ook wordt er geen rekening gehouden met het feit dat de feiten waarnaar de Dienst Vreemdelingenzaken verwijst dateren van lang geleden, niet meer actueel zijn, en verzoeker zijn straf heeft ondergaan.

Hierdoor zal verzoeker niet alleen van zijn echtgenote worden gescheiden, tevens zullen zijn twee kinderen moeten opgroeien zonder hun vader en omgekeerd.

Het is kennelijk onredelijk om uit het enkele feit van één enkele correctionele veroordeling van 2 jaar geleden voor feiten van 5 jaar geleden automatisch af te leiden dat hij de openbare orde of nationale veiligheid zou hebben geschaad. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke situatie van verzoeker daadwerkelijk in beschouwing heeft genomen blijkt nergens uit. Er is geen enkel deugdelijk en zorgvuldig onderzoek gebeurd.

In de gegeven omstandigheden gaat de weigering van het verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten, de grenzen van de redelijkheid te buiten.

Vastgesteld moet worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de feiten niet correct heeft beoordeeld, en dat zij alleszins en minstens op grond daarvan op een onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

8.5. Dat tevens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld. Voornoemd beginsel legt de overheid de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Dat verwerende partij o.m. ten onrechte geen rekening hebben gehouden met zijn huidig gezinsleven, noch met zijn ruime sociale banden en verregaande integratie. Zo werd er geen rekening gehouden met het huwelijk van verzoeker en evenmin met de geboorte van de jongste dochter. Tot slot blijkt ook uit niets dat de Dienst Vreemdelingenzaken rekening heeft gehouden met het gegeven dat de correctionele veroordeling handelt over feiten van 5 jaar geleden, over feiten in een totaal andere context, en andere persoonlijke situatie, waarbij de ex-echtgenote zichzelf mutileerde en verzoeker bij deze feiten ongewild betrokken is geraakt, en verzoeker inmiddels een nieuw hoofdstuk in zijn leven is gestart.

Uit het voorgaande blijkt dienovereenkomstig dat de verwerende partijen de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft nageleefd, en dat hun handelwijze getuigt van onzorgvuldig bestuur.

[...] Een verwijdering van het grondgebied van verzoeker zou een schending kunnen uitmaken van artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM waarborgt het privé- en familieleven van verzoeker dat hij in België heeft uitgebouwd.

Artikel 8 EVRM : “1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

De bestreden maatregel vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn recht op een familiaal en privéleven, en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 E.V.R.M. Het begrip familiaal en privéleven in artikel 8 EVRM sluit de relatie in van verzoeker met zijn Belgisch gezin. Deze familieband is voldoende hecht. (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T7 Finland, § 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Dat er een positieve verplichting is voor de staat bij een eerste toelating tot verblijf om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). De beoordeling van deze verplichting geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze

toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Er bevinden zich voldoende elementen die toelaten aan te nemen dat verzoeker in België een privéleven heeft opgebouwd. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders. Dat het verderzetten van het privé- en gezinsleven elders onmogelijk is. Dat verzoeker niets meer verloren heeft in zijn land van herkomst en dat zijn gezin hem onmogelijk kan volgen.

Gelet op de concrete situatie van verzoeker kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM. Door de bestreden beslissing wordt het gezin van verzoeker gescheiden van elkaar. Alle gezinsleden hebben de Belgische nationaliteit. Het is voor hen onmogelijk om samen met verzoeker te verhuizen naar Marokko. Verzoeker heeft twee zeer jonge kinderen die hun vader absoluut nodig hebben voor hun ontwikkeling, opvoeding en onderhoud. Ook de echtgenote van verzoeker wordt fundamenteel geraakt door de bestreden beslissing. Elk normaal gezinsleven wordt onmogelijk gemaakt. Verzoeker heeft omgekeerd ook het recht om samen te zijn met zijn echtgenote en twee minderjarige kinderen waarvoor hij zijn verantwoordelijkheid wenst op te nemen. Door de bestreden beslissing, verliest hij ook zijn bestaande sociale netwerk en dient zij zijn leven terug op te bouwen in een voor hem vreemd land.

Dat er ook geen rekening werd gehouden met het feit dat de veroordeling dateert van jaren geleden en dat hij geen actuele bedreiging vormt voor de openbare orde of veiligheid. Dat tevens rekening moet worden gehouden met de ernst van de moeilijkheden die verzoeker zou ondervinden in het land van herkomst: deze zijn zeer groot doordat hij geen echtgenoot of vader meer zal kunnen zijn voor zijn gezin. Tevens moet rekening worden gehouden met de sociale, culturele en familiale banden met België: zeer groot, familie, verlies van werk, integratie en geen band met Marokko. Dat de echtgenote van verzoeker bovendien ernstige hartproblemen heeft, zodat verzoeker haar dient te verzorgen en zeer betrokken is in de opvoeding van de kinderen. Stress bij de echtgenote, kan haar leven in gevaar brengen.

Gelet op de concrete situatie van verzoeker kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM. Hij is volkomen geïntegreerd in de Belgische samenleving. Hij spreekt de Nederlandse taal en deelt de Belgische normen en waarden. Hij heeft niets meer verloren in zijn thuisland. Hij is zonder enige twijfel zeer sterk geïntegreerd in de Belgische samenleving. De bestreden beslissing is compleet disproportioneel. De belangen van de overheid wegen niet op tegen deze van verzoeker.

Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Op grond van de boven vermelde feiten dient te worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM.

[...] De bestreden beslissing is dan ook aangetast met een absolute nietigheid en kan geen gevolgen ressorteren wegens overtreding hetzij van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en/of wegens overschrijding of afwending van macht.

Dat de motieven van de bestreden beslissing het dictum dan ook niet kunnen verantwoorden. Dat een schending van de formele motiveringsplicht vast staat, waarbij de bestreden beslissing het artikel 40ter, 43 en 62 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980, het artikel 52 Vreemdelingenbesluit, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, alsook artikel 8 EVRM schendt."

3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet

dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke wettelijke en reglementaire bepalingen, immers vastgesteld dat verzoekers aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie niet kan worden ingewilligd omdat uit zijn gedrag blijkt dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde. Hierbij wordt gewezen op het gegeven dat verzoeker meermaals werd veroordeeld en dat tal van processen-verbaal werden opgesteld en wordt de aard, de ernst, het recente karakter van de gepleegde feiten en de vaststelling dat verzoeker recidiveert benadrukt. Verweerder heeft zich dus niet zoals verzoeker stelt beperkt tot een loutere verwijzing naar het strafregister. Tevens wordt door verweerder toegelicht dat verzoekers persoonlijke en familiale belangen worden beschouwd als ondergeschikt aan de nood om de openbare orde te beschermen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoeker immers toe om met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen aan te wenden. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kent, zodat wat betreft deze beslissing het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt, inzake de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, niet aangetoond.

3.2.2. In de mate dat verzoeker de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden inhoudelijk in vraag stelt voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Voormelde bepaling laat verweerder toe om het familielid van een burger van de Europese Unie het verblijf te weigeren indien dit familielid een gedrag vertoont dat een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet blijkt verder dat de bepalingen van artikel 43 van de Vreemdelingenwet ook van toepassing zijn voor de familieleden van een Belgisch onderdaan.

Allereerst zet verzoeker uiteen dat hij slechts één maal correctioneel werd veroordeeld en dat deze veroordeling in zijn context moet worden geplaatst. Er dient evenwel te worden gewezen op het feit dat verzoeker reeds de mogelijkheid had om deze context toe te lichten in het kader van de strafprocedure die aanleiding gaf tot het vonnis van de correctionele rechtbank te Hasselt van 26 oktober 2012 en zijn betoog er de strafrechter niet van heeft weerhouden om hem te veroordelen tot een gevangenisstraf van dertig maanden wegens inbreuken op de drugswetgeving, het toebrengen van opzettelijke verwondingen of slagen aan zijn toenmalige echtgenote die haar dood hebben veroorzaakt en wegens het verzuim hulp te bieden aan een persoon die in groot gevaar verkeerde. In het vonnis van 26 oktober 2012 wordt ook benadrukt dat de gepleegde feiten zeer ernstig zijn, wordt gewezen op verzoekers agressief gedrag op het ogenblik van de feiten en wordt in aanmerking genomen dat verzoeker geen blijk geeft spijt te hebben van zijn daden. De Raad ziet dan ook geen reden om op basis van verzoekers uiteenzetting de door hem gepleegde feiten te minimaliseren of te concluderen dat het kennelijk onredelijk is om op basis van deze feiten te besluiten dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde.

Verzoeker lijkt ook te menen de herhaalde veroordelingen door de politierechtbank te kunnen afdoen als “zeer licht” en dus schijnbaar onbelangrijk. De Raad kan uit het feit dat verzoeker meermaals door de politierechtbank werd veroordeeld enkel afleiden dat hij weinig respect heeft voor de in België geldende wetgeving en dat hij er niet voor terugschrikt de fysieke integriteit van andere burgers in het gedrang te brengen door geïntoxiceerd met een voertuig te rijden.

Het gegeven dat verzoeker ondertussen opnieuw gehuwd is en twee kinderen heeft, dat zijn huwelijk met I.B. geen schijnhuwelijk is en zijn bewering dat hij niet langer verdovende middelen gebruikt, dat hij kan beschikken over een sociale woning en dat het comité voor bijzondere jeugdzorg het niet vereist

achtte te interveniëren leidt ook niet tot de conclusie dat hij, gelet op de andere vaststellingen die verweerder deed, niet zou kunnen worden beschouwd als een gevaar voor de openbare orde.

Verzoeker houdt daarnaast voor geen kennis te hebben van processen-verbaal die ten aanzien van hem zijn opgesteld, maar weerlegt hiermee de vaststelling niet dat uit een politieverslag blijkt dat deze processen-verbaal wel degelijk werden opgesteld, dat hij bij de politiediensten in negatieve zin bekend staat en dat verweerder het feit dat er herhaalde politionele tussenkomsten nodig waren in aanmerking mag nemen wanneer hij toepassing maakt van artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat duidelijk blijkt dat hij zijn leven heeft gebeterd en hij actueel geen risico meer vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, nu hij na zijn voorlopige invrijheidstelling op 25 januari 2013 nog twee maal werd veroordeeld wegens een inbreuk op de vervallenverklaring van het recht op sturen en hij volgens een politieverslag op last van het parket van Tongeren werd aangehouden voor een autodiefstal.

De Raad kan slechts vaststellen dat verweerder, rekening houdende met de herhaalde inbreuken op de openbare orde die verzoeker pleegde, het gegeven dat hij mede schuldig is aan de dood van zijn vroegere echtgenote, hij in het verleden zeer agressief bleek te zijn en hij na zijn vrijstelling dadelijk opnieuw in aanraking kwam met het gerecht, in redelijkheid kon besluiten dat verzoeker een gedrag vertoont waaruit blijkt dat hij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Verweerder heeft concrete feiten in aanmerking genomen en er moet op worden gewezen dat tal van inbreuken niet meer kunnen worden betwist gezien verzoeker ervoor werd veroordeeld. Verzoeker voert aan dat strafrechtelijke veroordelingen op zich niet volstaan om hem, in toepassing van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, een recht op verblijf van meer dan drie maanden te ontzeggen, maar lijkt hierbij uit het oog te verliezen dat verweerder wel degelijk vermag rekening te houden met de feiten die tot een strafrechtelijke veroordeling aanleiding gaven en met het feit dat er een opeenvolging is van strafrechtelijke veroordelingen om hieruit te deduceren dat hij een gedrag vertoont dat een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Verzoekers beschouwingen omtrent het feit dat hij nog niet werd veroordeeld voor een autodiefstal en dat er geen bewijzen zijn waaruit kan worden afgeleid dat hij heden nog inbreuken zou begaan op de wetgeving inzake verdovende middelen doen aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

Verzoeker stelt in tweede instantie dat verweerder heeft nagelaten om zijn persoonlijke en familiale situatie bij de besluitvorming te betrekken en het evenredigheidsbeginsel uit het oog verloor. Zijn betoog mist evenwel feitelijke grondslag. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt namelijk dat verweerder een belangenafweging maakte en oordeelde dat de persoonlijke en familiale belangen van verzoeker ondergeschikt zijn aan de vrijwaring van de openbare orde. Dit standpunt is, in het licht van voorgaande vaststellingen, niet kennelijk onredelijk. Verweerder kan oordelen dat het gedrag van verzoeker een dusdanige actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving dat zijn private belangen in geen geval kunnen opwegen tegen de vereiste om de openbare orde te beschermen. Door toe te lichten dat hij de zienswijze van verweerder niet deelt toont verzoeker niet aan dat deze incorrect of kennelijk onredelijk is. Hij toont dit evenmin aan door te verwijzen naar een arrest van de Raad dat werd uitgesproken in een zaak waarbij de feitelijke omstandigheden niet vergelijkbaar zijn met deze in voorliggend geval.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de bepalingen van artikel 43 van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.4. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet kan het volstaan aan te geven dat artikel 43, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet verweerder toelaat om een familielid van een Belgisch onderdaan het verblijf in het Rijk te weigeren, in het geval hij dit familielid

beschouwt als een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. Artikel 43 van de Vreemdelingenwet voorziet dus in een afwijking op het recht op verblijf dat familieleden van een Belgisch onderdaan aan artikel 40ter van dezelfde wet kunnen ontnemen.

Verzoeker kan, nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verweerder een incorrecte toepassing maakte van artikel 43, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, niet worden gevolgd in zijn stelling dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

3.2.5. Artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 voorziet voorts dat verweerder gebruik dient te maken van een bijlage 20 om zijn beslissing dat hij geen recht op verblijf erkent ter kennis te brengen en verweerder heeft deze bepaling gerespecteerd. Een schending van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 kan dan ook niet worden vastgesteld.

3.2.6. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet worden gesteld dat de bescherming van het recht op eerbiediging van het privé- gezins- en familieleven niet absoluut is. Overeenkomstig het tweede lid van artikel 8 van het EVRM is een inmenging in het privé- gezins- en familieleven mogelijk wanneer hiervoor een wettelijke basis bestaat – wat in casu niet betwist is – en dit vereist is om bepaalde doelstellingen – waaronder de bescherming van de openbare orde – te bereiken. Verweerder heeft geoordeeld dat het ter bescherming van de openbare orde nodig is om verzoeker geen toelating te geven om in het Rijk te verblijven. Deze maatregel kan niet als disproportioneel worden beschouwd aangezien door het nemen van deze maatregel verzoeker geen bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen en geenszins blijkt dat enig beschermenswaardig aspect van verzoekers privéleven door deze beslissing in het gedrang wordt gebracht. Verzoeker verwijst weliswaar naar het verlies van zijn werk, maar geeft tevens aan geen werk te vinden. Daar verzoeker in Marokko werd geboren en er opgroeide kan ook geen geloof worden gehecht aan zijn stelling dat hij geen banden heeft met dat land. Verzoeker verwijst nog naar het feit dat hij een gezin heeft in België maar toont niet aan dat hij zijn gezinsleven enkel in België kan verderzetten en niet in zijn land van herkomst of elders. Hierbij moet worden geduurd dat zijn twee kinderen nog zeer jong zijn en zich dus nog gemakkelijk kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie (cf. EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10). Er blijkt ook niet dat verweerder het feit dat verzoeker twee kinderen heeft buiten beschouwing zou hebben gelaten. Verzoekers echtgenote wist of behoorde daarnaast te weten dat haar echtgenoot geen verblijfsrecht had in België toen zij met hem in het huwelijk trad en dat zij, gelet op zijn illegale verblijfsstatus en zijn gerechtelijke antecedenten, zich eventueel naar het buitenland zou moeten begeven om met verzoeker te kunnen samenleven. De stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt en waaruit blijkt dat zijn echtgenote medische problemen heeft laten de Raad voorts niet toe te concluderen dat zij verzoeker niet zou kunnen vervoegen buiten België. Uit deze stukken blijkt immers niet dat zij niet kan reizen of dat zij medische zorgen nodig heeft die zij buiten België niet kan krijgen. Zelfs indien dit toch het geval zou zijn, dan nog doet dit geen afbreuk aan het feit dat verweerder in voorliggende zaak kan oordelen dat de nood om de samenleving te beschermen zwaarder doorweegt dan de belangen van verzoeker en zijn gezinsleden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

3.2.7. Inzake de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betoogt verzoeker dat verweerder in de bestreden beslissing heeft verwezen naar een politieverslag waarin de voornaam van zijn echtgenote foutief wordt weergegeven, waar zijn vrouw als “*vriendin*” wordt omschreven en waarin er slechts melding wordt gemaakt van één kind. Hij toont hiermee evenwel niet aan dat verweerder enig determinerend gegeven over het hoofd heeft gezien of zijn situatie verkeerd heeft ingeschat. Het citaat uit het politieverslag werd door verweerder immers slechts aangewend om het problematische gedrag van verzoeker toe te lichten.

Verweerder heeft in de beslissing tot weigering van verblijf elementen uit het vonnis van de correctionele rechtbank van 26 oktober 2012 aangehaald en dit vonnis is opgenomen in het administratief dossier. Verzoeker houdt dan ook onterecht voor dat verweerder niet op een deugdelijke wijze naging welke feiten aanleiding gaven tot dit vonnis, wanneer deze feiten zich afspeelden en wat zijn levensomstandigheden waren.

Uit de gegevens van het dossier en uit de bespreking van de vorige onderdelen van het middel blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

3.2.8. Verzoeker voert met betrekking tot de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, die dient te worden onderscheiden van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, aan dat de motivering in rechte van dit bevel niet afdoende is aangezien verweerder tekortkwam aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 8 van de Vreemdelingenwet. Voormelde bepaling luidt als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast.”

In casu kan de Raad slechts constateren dat verweerder in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet heeft vermeld welke bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet hij heeft toegepast.

Verweerder houdt voor dat de artikelen 7 en 8 van de Vreemdelingenwet in casu niet kunnen worden aangevoerd omdat deze bepalingen zijn opgenomen in Hoofdstuk II van Titel I van de Vreemdelingenwet en dus enkel toepasbaar zijn in een situatie van *“kort verblijf”*, terwijl in casu een aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden werd ingediend.

Verweerder gaat met zijn betoog voorbij aan het feit dat wanneer hij heeft vastgesteld dat een vreemdeling niet toegelaten of gemachtigd is om tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven of om zich in België te vestigen deze vreemdeling enkel in kort of illegaal verblijf in het Rijk kan zijn en de bepalingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet dan in beginsel onverkort spelen. De bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet laten hierover geen twijfel bestaan. Verweerder miskent met zijn uiteenzetting een elementaire logica.

De verwijzing naar artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 kan, gezien de in artikel 8 van de Vreemdelingenwet opgenomen verplichting, dus niet volstaan als een voldoende motivering in rechte voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit artikel bepaalt trouwens slechts dat verweerder wanneer hij een verblijfsaanvraag niet inwilligt desgevallend kan beslissen om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Het woord *“desgevallend”* in artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 refereert naar het feit dat verweerder dient te onderzoeken of aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde criteria is voldaan om een bevel om het grondgebied af te geven. Dit artikel vormt op zichzelf geen juridische grondslag voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De wetgever heeft de gevallen waarin een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgegeven daarenboven in de wet zelf vastgelegd en niet voorzien dat in een koninklijk besluit andere gronden voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten kunnen worden bepaald.

Verzoeker kan derhalve worden gevolgd in zijn standpunt dat de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten niet afdoende is omdat verweerder heeft nagelaten te voldoen aan de expliciete vereiste die is opgenomen in artikel 8 van de Vreemdelingenwet.

Het middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten is, in de aangegeven mate, gegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Hij heeft wel een gegrond middel aangevoerd tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 augustus 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt verworpen.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 augustus 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK